

Nepal – deel 2

In oktober was ik met Joost, mijn partner, vier weken in Nepal. In verschillende opzichten een bijzonder land dat aanzet tot nadenken. De komende tijd wil ik over enkele van mijn ervaringen in Nepal schrijven. Mocht je vragen hebben of iets aan mijn ervaringen toe willen voegen, dan nodig ik je uit om te reageren.

Namesté

Wij gingen naar Nepal om alles wat met verplichtingen, vanzelfsprekendheden en sleur te maken heeft even achter ons te laten. En daar is Nepal, zo is mijn ervaring inmiddels, een prima land voor. Het is een land dat in maar weinig opzichten op Nederland lijkt. De natuur, het landschap. Niets doet denken aan ons vlakke polderlandje onder de zeespiegel. Toen wij aan iemand vertelden dat onze hoogste berg 350 meter hoog is, zei hij lachend dat zij het tot 3000 meter over een hill (heuvel) hebben en pas daarna is er sprake van Mountains, echte bergen.

Het klimaat is anders, vooral warmer. Ik ben dol op warmte en gedij beter bij 25+ dan bij temperaturen onder de 18 graden. Als notoire koukleum kost het me in ons eigen landje al snel een hoop energie om warm te blijven. In Nepal was de temperatuur voor mij zeer aangenaam.

De Nepalezen zijn, voor zover ik na vier weken kan beoordelen, behulpzaam, vooral vriendelijk en opgewekt. Dat deed me goed. In onze eigen stad valt het me regelmatig op

hoe stuurs of zelfs chagrijnig voorbijgangers eruit zien; hoe mensen die rakelings langs elkaar lopen elkaar niet aankijken of groeten; hoe caissières in staat zijn klanten te helpen zonder oogcontact te maken en even iets vriendelijks te zeggen. Vaak doe ik, tevergeefs, een poging om met een glimlach contact te maken met wie ik op straat tegenkom. In Nepal kon ik mijn hart ophalen. Zowel in de chaos van het drukke en lawaaiërig Kathmandu als in de bergdorpjes waar wij tijdens onze vijfdaagse trekking doorkwamen werd ieder oogcontact beantwoord met het daar

gebruikelijke 'Namesté', wat volgens ons reisboek *Nepal Insight* betekent 'Ik groet alle goddelijke eigenschappen in u'. Mensen lachen en groeten graag. Ik voelde me gezien en geaccepteerd terwijl niemand meer van mij wist dan dat ik een toerist was, die waarschijnlijk veel rijker is dan zichzelf. En toch leek dit niet echt een rol voor hen te spelen. Voor hen niet, maar als er één aspect was dat soms een treurig tintje gaf aan onze reis door Nepal was het die confrontatie met de enorme armoede waar de mensen in dit land mee kampen. Ik kon me er tot de laatste dag moeilijk toe verhouden. Verhalen over zieke familieleden, terwijl er nauwelijks geld is om de nodige medische zorg te betalen. De

confrontatie met bergdorpen die zo goed als afgesloten zijn van de bewoonde wereld, waardoor veel kinderen niet naar school gaan en ziekenhuizen of artsen zo goed als onbereikbaar zijn. De onbetwistbare plicht die jongeren voelen om voor hun familie te zorgen waardoor ze geen kans zien om hun talenten te ontwikkelen of een studie te volgen. En ga zo maar door.

Maar het meest hartverscheurend waren de ogen van bedelende kinderen. Ik geloof inmiddels dat er kinderen zijn die door volwassenen gedwongen worden om te bedelen, maar voor wie eigenlijk gezorgd zou kunnen en moeten worden. Als je deze kinderen geld geeft, bestendig je de beroerde omstandigheden waarin ze verkeren; dan stem je in met wat ze doen. Indirect moedig je degenen die verantwoordelijk voor hen zijn aan om deze jongens en meisjes niet naar school te

sturen want zo zorgen ze immers voor wat extra. En, wat gebeurt er met het zelfbeeld van deze vaak hele jonge kinderen? Hiervoor word je gewaarschuwd, bijvoorbeeld met teksten op posters die je bij de pinautomaten aantreft. Er zijn echter ook kinderen die echt alleen zijn, kinderen die proberen te overleven op straat, waar niemand naar omkijkt. Voor hen is iedere toerist een kans op een paar roepies, om in ieder geval die dag wat minder honger te hebben.

Ik vergeet nooit hoe wij in Pokhara op een terrasje zaten te lunchen toen een meisje van hooguit tien jaar naar ons toe kwam. Ze had verward, zwart, half lang haar; ze was zichtbaar dagenlang niet gewassen: haar blote voeten, beentjes, armen en gezicht waren bedekt met vuil en stof. Dikke tranen lieten een spoor achter op haar wangen. Haar ogen groot en bang. Ze hield een metalen bakje omhoog en zei alleen maar 'please'. Ik weet niet waarom, maar ik raakte in vertwijfeling en probeerde haar te negeren. Misschien had ik de genoemde poster nog op mijn netvlies staan. We probeerden ons gesprek voort te zetten en door te eten. Het meisje droop af en ik voelde een brok in mijn keel. Langzaam drong tot mij door dat het verhaal op de poster niet over haar ging. Dit meisje zag er zó immens verlaten uit, voor haar ging het om leven en dood. Toen ik me dat realiseerde heb ik haar gewenkt, ze stond op een afstandje nog steeds naar ons te kijken. Ik heb wat roepies in haar bakje gedaan. Ze keek me niet aan, maakte geen oogcontact, glimlachte niet. Maar haar gezichtje ben ik nog niet kwijt.